

СТИВЪН КИНГ

ПЕТАТА ЧЕТВЪРТИНА

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Паркирах таратайката зад ъгъла, край къщата на Кинан, поседях малко в тъмното, след това завъртях ключа ѝ слязох. Като затръшнах вратата, чух как се лющи ръжда и пада на улицата. Нещата нямаше да продължат дълго по този начин.

Пистолетът бе в кобура под мишницата, прилепнал към тялото ми. Беше 45-и калибър, собственост на Барни, и слава богу. Гледах на цялата работа с известна ирония. Може би дори с чувството, че справедливостта ще възтържествува.

Къщата на Кинан представляваше архитектурно чудовище, разпростряло се върху един ар земя, цялата в тъпи ъгли и стръмни стрехи, зад желязната ограда. Беше оставил портата отключена, точно както се надявах. Малко преди това бях забелязал, че вика някого от дневната и интуицията недвусмислено ми бе подсказала, че това беше или Джагър, или Сержанта. Бе дошъл краят на дългото чакане; това беше моята нощ.

Приближих се до алеята пред къщата, като внимавах да се държа близко до храстите, и се ослушвах за всеки по-особен звук, който се чуваше през януарския вятър.

Нищо не се чуваше. Беше петък вечер и постоянната прислужница на Кинан сигурно се забавляваше на нечие парти, с обявено облекло за всички — долно бельо. Никой в къщи, освен това копеле Кинан. Чака Сержанта. Чака — въпреки че още не го знае — и мен.

Вратата на гаража беше отключена и се промъкнах вътре. Абаносовата сянка на импалата на Кинан изплува в мрака. Проверих задната врата. Колата също беше отключена. Помислих си, че Кинан не беше роден за разбойник, прекалено доверчив беше. Влязох в колата, седнах и зачаках.

Започнах да чувам слабите звуци на джаз, които се носеха във въздуха, много тихо, много красиво. Може би Майлз Дейвис. Кинан слуша Майлз Дейвис и държи джин-фис в ръката си с добре поддържан маникюр. Браво.

Дълго чаках. Стрелките на часовника ми изпълзяха от осем и половина на десет без пет. Имах предостатъчно време за мислене. Мислех си най-вече за Барни, и това не беше просто въпрос на личен избор. Мислех си за това как изглеждаше той, когато го бях намерил в онази малка лодка, вторачен в мен, издаващ безсмислени грачещи

звуци. Два дни се бе носил по вълните и бе почервенял като варен рак. По корема му, където беше прострелян, имаше засъхнала черна кръв.

Беше се опитал да направлява лодката, доколкото може, но най-вече му бе помогнал късметът. Късмет, че бе стигнал дотук, късмет, че успя да говори още известно време. Бях приготвил шепа приспивателни таблетки, в случай че не можеше да говори. Не исках да го оставя да страда. Особено ако нямаше сериозна причина за това. Оказа се, че имаше. Той имаше да каже нещо, една страхотна история, и успя да ми я разкаже почти цялата.

Когато умря, отидох до лодката и взех пистолета му 45-и калибър, скрит отпред, опакован в непромокаема торбичка. След това вкарах лодката му в средата на реката и я потопих. Ако можех да поставя епитаф над главата му, сигурно щеше да бъде оня, че всяка минута се ражда по един хапльо. А някои от тях се оказват много добри момчета, също като Барни, готов съм да се обзаложа, че е така. Обаче вместо да се занимавам с това, аз тръгнах да търся хората, които го бяха подредили така. Трябваша ми шест месеца, за да намеря Кинан и да се убедя, че Сержанта е поне някъде наблизо, обаче аз съм си инат и ето ме тук.

В десет и двадесет по алеята блисна светлината на фарове и аз залегнах на пода на импалата. Новопристигналият вкара колата в гаража и я паркира плътно до колата на Кинан. По звука приличаше на стар фолксваген. Моторът замря и чух Серж, който ругаеше тихо, докато се измъкваше от мъничката кола. Някой запали светлината на площадката и след това до мен долетя звукът от отключваща се врата.

Чух гласа на Кинан.

— Сержант! Закъсня! Влизай, ще ти наля едно питие.

— Скоч — бе отговорът.

Предварително бях свалил прозореца. Сега извадих през него пистолета на Барни, държах го с две ръце.

— Не мърдайте — казах аз.

Сержанта беше изкачил половината стълби към площадката. Кинан, като истински домакин бе излязъл, гледаше към него и го чакаше да се изкачи, за да може да го покани да влезе пръв. И двамата се очертаваха съвсем ясно в светлината, която струеше от къщата. Съмнявах се, че ме виждат добре в тъмното, но сигурно виждаха пистолета. Беше голям.

— Кой си ти по дяволите? — попита Кинан.

— Джери Тарканиън — казах аз. — Само ако помръднете, ще ви пробия по една такава голяма дупка, че през нея ще може да се гледа телевизия.

— Звучиш ми като голям тъпанар — каза Сержанта. Но въпреки това не се помръдна.

— Просто не мърдайте. Сега за друго не мислете — отворих задната врата на колата и внимателно слязох. Сержанта ме гледаше през рамо и забелязах блясъка в очичките му. Едната му ръка бавно пълзеше към ревера на двуредния му костюм модел 1943 г.

— О, ако обичаш — казах аз. — Я си вдигни гадните ръчички, бе задник такъв!

Сержантът вдигна ръце. Кинан го беше направил по-рано.

— Слезте долу. И двамата.

Слязоха и на директната светлина на лампата видях лицата им. Кинан изглеждаше изплашен, но Сержанта имаше вид на човек, на когото четат лекция за Зен и изкуството да се поддържа мотоциклет. Вероятно той е подредил Барни.

— Обърнете се с лице към стената и се подпрете на нея.

И двамата.

Кинан каза:

— Ако искаш пари...

Засмях се.

— А не, тъкмо щях да ви предложа да си купите намалени тенджерки, след това постепенно да ви пробутам по-едра стока, но вие направо ми четете мислите. Да, искам пари. Всъщност четиристотин и осемдесет хиляди долара. Заровени на един малък остров, недалеч от пристанището Бар, казва се Карменс Фоли.

Кинан подскочи, сякаш някой бе стрелял в него, но бетонното лице на Сержанта въобще не трепна. Той се обърна, сложи ръцете си на стената и се облегна на тях. Кинан неохотно го последва. Първо претърсих него и намерих един тъп, малък 32-калибров с шестсантиметрова цев. Такъв пистолет можеш да го опреш в главата на някого и пак да не улучиш, когато натиснеш спусъка. Хвърлих го през рамото си и го чух как се удари в една от колите. Сержанта беше чист и с облекчение се отдръпнах от него.

— Влизаме в къщата. Ти пръв, Кинан, след това Сержантът, после аз. И без никакви инциденти, ясно ли е?

Всички се качихме по стълбите и влязохме в кухнята. Тя бе цялата хром и плочки, сякаш изплюта от някоя утроба за масово производство някъде в Средния запад, произведена от методисти глупаци с широки сърца, благочестив вид и дъх на тютюн „Чери бленд“. Не вярвам тази кухня да имаше нужда от нещо толкова просташко като почистване; вероятно веднъж седмично Кинан просто затваряше вратата и включваше скритите чистачки и пръскачки.

Продължихме марша си към дневната, още една наслада за окото. Явно тя бе правена от някой декоратор с обратни наклонности и неизживяна слабост към Хемингуей. Имаше камина, облицована с плочи, голяма колкото кабината на асансьор, дълга маса от тиково дърво, над която висеше еленова глава, и количка за сервиране, цялата отрупана с напитки, под полицата с пушки, все първокласна артилерия. Стереоредбата се беше самоизключила.

Магнах с пистолета към дивана.

— По един във всеки край.

Седнаха, Кинан отдясно, Сержанта отляво. Седнал, Сержанта изглеждаше дори по-едър. Един грозен, назъбен белег се извиваше и се криеше в леко прерасналата му къса подстрижка. Трябва да беше над сто килограма и се чудех защо един мъж с размерите и физическото присъствие на Майк Тайсън кара фолксваген.

Хванах един фотьойл и го издърпах по светлобежовия килим на Кинан, така че да е пред дивана, между тях двамата. Седнах и оставих пистолета в скута си. Кинан го гледаше така, както птичката гледа змия. Сержанта, от друга страна, ме гледаше така, сякаш той бе змията, а аз птичката.

— Сега какво? — попита той.

— Да поговорим за карти и за пари — каза аз.

— Не зная за какво говориш — каза Сержанта. — Зная само, че малките момченца не трябва да си играят с оръжие.

— Как е Капи Макфарлънд напоследък? — попитах аз небрежно. Сержанта въобще не реагира, но Кинан подскочи:

— Той знае. Той знае! — изстрелваше думите сякаш бяха куршуми.

— Млъквай! — каза му Сержанта. — Затвори си проклетия плювалник!

Кинан изстена. Тази част от сценария той въобще не беше си я представял. Усмихнах се.

— Той е прав, Сержанте — казах аз. — Зная. Почти всичко.

— Ти кой си?

— Не ме познавате. Приятел съм на Барни.

— На кой Барни? — попита Сержанта безразлично. — На Барни Тъпото ли? Оня с тъпите разногледни очи?

— Той не беше мъртъв, Сержанте. Не беше съвсем мъртъв.

Сержанта извърна бавен и убийствен поглед към Кинан. Кинан потрепери и отвори уста.

— Не говори — каза му Сержанта. — Думица да не си продумал. Само посмей и ще ти скъсам главата като на пиле.

Устата на Кинан се затвори. Сержанта пак ме погледна:

— Какво означава, че знаеш „почти всичко“?

— Всичко без дребните подробности. Зная за бронираната кола. Островът. Капи Макфарлънд. Как вие с Кинан и някакво копеле на име Джагър сте убили Барни. И картата. Зная за нея.

— Нещата не бяха така, както той ти ги е представил. Той се готвеше да ни направи сечено.

— Какво сечено да ви направи? Той не можеше да пресече улицата без придружител — казах аз. — Той беше просто един глупак, който кара кола.

Сержанта вдигна рамене, имах чувството, че гледах едно малко земетресение.

— Добре, щом искаш да си тъп, стой си тъп.

— Усетих, че Барни замисля нещо още миналия март. Просто не знаех какво. След това, една вечер, той се върна с пистолет. Този пистолет. Ти как се свърза с него, Сержант?

— Общ приятел — един, с когото лежали в затвора заедно. Трябваше ни шофьор, който да познава източен Мейн и района около пристанището Бар. Ние с Кинан отидохме при него и му изложихме плана. На него му хареса.

— И аз съм лежал с него в затвора. В Шанк — казах аз. — Беше ми симпатичен. Не можеше да не ми стане симпатичен. Беше тъп, но

беше добро момче. Имаше нужда повече от настойник, отколкото от съдружник.

— Джордж и Лени^[1] — усмихна се злобно Сержанта.

— Хубаво е, че докато си бил в затвора, си порботил над това, дето уж минава за твоя ум, красавецо — казах аз. — Мислехме за една банка в Луистън. Той нямаше търпение да ме изчака да подготвя нещата. И ето го сега как свърши.

— Боже, колко тъжно — каза Сержанта. — Недей, че се размекнах, направо ще ме разплачеш.

Взех пистолета и му показах дулото. В продължение на няколко секунди той беше птичката, а аз бях змията.

— Пусни още един такъв лаф и ще ти пробия корема. Вярваш ли ми?

Езикът му започна ту да се показва, ту да се скрива с изумителна бързина, залепи се за долната му устна и пак изчезна. Той кимна. Кинан бе като замръзнал. Имаше вид на човек, който иска да повърне, но не смее.

— Каза ми, че бил голям удар, тлъста плячка — продължих аз. — Това бе всичко, което успях да изтръгна от него. Тръгна на трети април. Два дни по-късно четирима души обират бронираната камионетка по пътя Портланд — Бангор, точно пред Кармъл. И тримата от охраната убити на място. Във вестниците писаха, че крадците изминали известно разстояние с някакъв скапан плимут'78. Барни имаше плимут'78, на трупчета, готвеше се да го превърне в склад. Басирам се, че Кинан му е дал пари да го превърне в нещо малко по-добро и много по-бързо.

Погледнах го. Лицето на Кинан бе тебеширено бяло.

— На шести май получавам картичка с клеймото на Бар Харбър, но това нищо не означава — пощата на толкова много островчета минава оттам. Минава пощенско корабче и събира всичко. На картичката пише: „Мама и семейството са добре. Магазинът върви успешно. Ще се видим през юли.“ Беше подписана само с презимето на Барни. Взех под наем една къща на брега, защото Барни знаеше, че уговорката е такава. Дойде юли и си отиде. От Барни нито следа.

— Дотогава сигурно ти се е стегнала онази работа, а дечко? — каза Сержанта. Предполагам, искаше да ми покаже, че не съм могъл да го сплаша.

Хвърлих му един страничен поглед.

— Той се появи в началото на август. Благодарение на твоя приятел Кинан, Сержант. Забравил за автоматичната помпа в лодката. Помислил, че от сцепеното място тя веднага ще потъне, нали така, Кинан? Но ти си беше помислил също, че е мъртъв. Всеки ден опъвах едно жълто одеяло на Френчмън пойнт, виждаше се от километри. Много лесно се забелязваше и освен това той просто е имал късмет.

— Прекалено голям късмет — Сержанта почти се изплю.

— Един въпрос не ми дава мира — той знаел ли е предварително, че парите са нови, със записани серийни номера? Че в продължение на три-четири години няма да иска да ги купи дори най-западналият уличен чейнчаджия на Бахамските острови?

— Знаеше — избоботи Сержанта и аз с учудване установих, че му вярвам. — И никой нямаше намерение да ги пласира, дечко. Мисля, че той разчиташе на тази работа в Луистън за готови пари. Но разчитал или не разчитал, той знаеше как стоят нещата и беше казал, че ги приема такива, каквито са. Боже, защо да не ги приеме? Да кажем, че трябваше да чакаме десет години, преди да си разпределим парите. Какво са десет години за едно дете като Барни? Дявол го взел, той щеше да е най-много на тридесет и пет. А аз щях да съм на шестдесет и една.

— Ами Капи Макфарлънд? Барни знаеше ли за него?

— Да. Цялата работа беше негова идея. Свестен човек. Миналата година хвана рак. Не можеха да го оперират. Освен това ми дължеше една услуга.

— Така че вие четиримата отидохте на острова на Капи — казах аз. — Малко безлюдно местенце, наречено Карменс фоли. Капи заровил парите и направил карта.

— Тази част е по идея на Джагър — каза Серж. — Не искахме да делим горещи пари — щеше да е прекалено изкушаващо. Но не искахме цялата бала пари да остане само в едни ръце. Капи Макфарлън беше идеалното разрешение на въпроса.

— Разкажи ми за картата.

— Знаех си, че ще стигнем дотук — отговори Сержанта с ледена усмивка.

— Не му казвай! — изкрещя Кинан с пресипнал глас.

Сержанта се обърна и хвърли на Кинан един поглед, който би разтопил и стоманен блок.

— Я млъквай. Благодарение на теб не мога нито да лъжа, нито да извъртам. Знаеш ли какво се надявам Кинан? Надявам се, че не си разчитал да посрещнеш новия век.

— Името ти е споменато в едно писмо. Ако нещо се случи с мен, да знаеш, че името ти е в едно писмо!

— Капи направи много хубава карта — каза Серж, сякаш Кинан вече не беше там. — Беше изкарал някакви курсове за картографи. Разреза я на четири четвъртини — по една за всеки от нас. Бяхме се уговорили да се срещнем отново на Четвърти юли пет години по-късно. Да поговорим. Може би да решим да изчакаме още пет години, може би да решим да съберем парчетата още тогава. Но изникнаха неприятности.

— Да — казах аз. — Предполагам, че може и така да се каже.

— Ако това ще ти достави удоволствие, мога да ти кажа, че всичко стана заради игричките на Кинан. Не съм сигурен дали Барни го знаеше или не, но така си беше. Когато ние с Джагър тръгнахме с лодката на Капи, на Барни нищо му нямаше.

— Ти си един долен лъжец! — изквича Кинан.

— Кой има две парчета от картата в сейфа си на стената? — попита Сержанта. — Да не би случайно да си ти, скъпи?

Той пак ме погледна.

— Все още нещата бяха приемливи. Половината карта все така не беше достатъчна. И да не мислиш, че ще седя тук и ще ти разправям, че бих предпочел делбата да стане на четири, а не на три? Дори да е истина, не вярвам ти да ми повярваш. Тогава, сещаш ли се? Обажда се Кинан. Казва ми, че трябва да поговорим. Очаквах, че така ще стане. Явно и ти си очаквал същото.

Кимнах. Кинан беше по-лесен за откриване от Сержанта — той се държеше по-нависоко. Можех да намеря следите и на Сержанта, но бях сигурен, че няма да има нужда от това. Крадливите магарета през девет дерета се надушват... а и другите могат да ги надушат, ако едното от магаретата е алчно като Кинан.

— Естествено — продължи Сержанта — той ме предупреждава да не ми минават през ум разни смъртоносни идеи. Казва, че си е направил застраховка, че е предал на адвокатата си писмо, което да бъде

отворено, в случай че умре, и в това писмо фигурира моето име. Идеята му беше ние двамата да открием къде Капи е заровил парите, като съберем заедно три от четирите парчета на картата.

— И да разделите плячката фифти-фифти — казах аз. Сержанта кимна. Лицето на Кинан приличаше на луна, която се носи във високите стратосфера на ужаса. — Къде е сейфът? — попитах го аз.

Кинан нищо не каза.

Бях се упражнявал малко с пистолета. Беше добро оръжие. Харесваше ми. Хванах го с две ръце и прострелях Кинан в ръката, точно под лакътя. Сержанта дори не трепна. Кинан падна от дивана и се сви на кълбо, като си държеше ръката и ревеше.

— Сейфът — казах аз.

Кинан продължаваше да реве.

— Ще стрелям в коляното — казах аз. — Не съм го изпитвал сам, но казват, че страшно боляло.

— Репродукцията — той едва си поемаше дъх. — Ван Гог. Не стреляй повече по мен, а? — Той ме погледна и се ухили изплашено.

Махнах с пистолета към Сержанта.

— Иди и застани с лице към стената.

Сержанта се изправи и се загледа в стената с отпуснати ръце.

— Сега ти — казах на Кинан. — Иди и отвори сейфа.

— Изтича ми кръвта — изстена Кинан.

Отидох до него и го ударих по бузата с дръжката на пистолета, така че остана черно петно.

— Ето сега ще ти изтече кръвта — казах му аз. — Иди и отвори сейфа, че още ще изтече.

Кинан се изправи, държеше ръката си и бърбореше нещо неразбираемо. Откачи картината от куките със здравата си ръка и зад нея се видя сив канцеларски сейф. Хвърли ми един ужасен поглед и започна да върти шайбата на шифъра. Два пъти направи грешки и трябваше да се залови отначало. На третия път успя да го отвори. Вътре имаше няколко документа и две купчини сметки. Той затършува вътре и извади два квадрата хартия, чиито страни бяха по осем сантиметра.

Честна дума не съм искал да го убивам. Планирах да го завържа и да го оставя. Той беше съвсем безобиден. Слугинята щеше да го намери, като се върнеше от своето парти, или където беше отишла със

своята мъничка кола. След това Кинан нямаше да посмее да си покаже носа навън в продължение на една седмица. Но всичко си беше така, както бе казал Сержанта. Той наистина имаше две. И на едното имаше кръв.

Стрелях още веднъж в него — този път не беше в ръката. Той се стовари като чувал мръсно пране.

Сержанта не трепна.

— Видя, че не те будалках. Кинан наистина видя сметката на твоя приятел. Те и двамата бяха аматьори. Аматьорите са прост народ.

Не отговорих. Погледнах квадратите и ги напъхах в джоба си. Нито на единия, нито на другия не видях кръстче.

— Сега какво? — попита Сержанта.

— Сега отиваме у вас.

— И какво те кара да мислиш, че моята част от картата е там?

— Не зная. Може би телепатия. Освен това, ако се окаже, че не е там, ще идем там, където е. Аз не бързам.

— Всичко е решено, така ли?

— Да вървим.

Върнахме се обратно в гаража. Аз седнах на задната седалка на фолксвагена, не зад него, а от другата страна. Неговият обем и размерът на колата му щяха да му изиграят лоша шега, ако се опиташе да действа внезапно — щяха да са му нужни поне пет минути да се обърне назад. След две минути вече бяхме на пътя.

Заваля сняг — големи мокри снежинки, които залепваха за предното стъкло и веднага щом докоснеха земята се стапяха. Беше хлъзгаво, но нямаше голямо движение.

След половин час път по шосе № 10, той сви по един страничен път. Петнадесет минути по-късно се намерихме на черен път с отрупани със сняг ели, които се взираха към нас от двете страни. Около три километра по-надолу свихме в една мръсна алея.

В тесния диапазон на фаровете на фолксвагена успях да различа разнебитена горска колиба със закръпен покрив и разкривена телевизионна антена. Вляво се виждаше един затрупан със сняг форд. Отзад се намираше някаква барака и купчина автомобилни гуми. Скривалището на Ернандо.

— Добре дошъл в Балис ийст — каза Сержанта и изключи мотора.

— Ако това е някакъв номер, ще те убия.

Той сякаш бе заел две трети от предните седалки на малката кола.

— Зная — отвърна той.

— Слизай.

Серж тръгна към входната врата.

— Отвори — казах аз. — След това не мърдай.

Той отвори вратата и застана неподвижен. И аз не помръднах. Останахме така може би в продължение на три минути и нищо не се случи. Единственото нещо, което се движеше, бе една дебела сива катерица, която се осмели и дойде в средата на двора, като ни проклинаше на своя гризачески език.

— Добре — казах аз. — Да влизаме.

Каква изненада — мястото беше истински боклукчарник. Единствената електрическа крушка — шестдесет вата — хвърляше невзрачна светлина в цялата стая, като оставяше в ъглите сенки — като изпосталели прилепи. Из цялата къща имаше разхвърлени вестници. На някакво провиснало въже се сушаха дрехи. В един от ъглите имаше древен телевизор. В противоположния край се виждаше не особено стабилен умивалник и тежка ръждива вана, върху месингови крака. До нея се намираше ловна пушка. Миришеше най-много на крака, пръдни и чили.

— Това е по-спартанско и от най-големия спартанец — каза Серж.

Можех да го оспоря, но не го направих.

— Къде е твоето парче от картата?

— В спалнята.

— Да идем да я вземем.

— Още не — той бавно се обърна. На лицето му имаше каменно изражение. — Искам да ми дадеш дума, че няма да ме убиеш, след като я получиш.

— И как ще ме накараш да удържа на думата си?

— Не зная, дявол да го вземе. Предполагам, че ще трябва да се надявам, че не си тръгнал само заради парите. Ако е било и заради Барни — да отмъстиш за него, — ти вече го направи, отмъсти си. Кинан му свети маслото и сега Кинан е мъртъв. Ако искаш да вземеш цялата плячка, добре. Може би три четвъртини ще стигнат, пък и ти

беше прав — на моята част има едно голямо X. Но няма да я получиш, докато не ми обещаеш, че и аз ще получа нещо — живота си.

— Как мога да съм сигурен, че няма да тръгнеш след мен?

— Как няма да тръгна, ще тръгна, синко — каза Серж тихо.

Засмях се.

— Добре. Дай тук адреса на Джагър и ще ти обещаая. И ще си изпълня обещанието.

Сержанта бавно поклати глава:

— Не трябва да се занимаваш с Джагър, приятелче, Джагър ще те глътне.

Бях отпуснал леко пистолета. Сега пак го вдигнах.

— Добре. Той е в Коулман, Масачузетс. Скиорска хижа. Това стига ли ти?

— Да. Хайде сега да вземем твоето парче, Серж.

Сержанта ме погледна още веднъж, много внимателно.

След това кимна. Отидохме в спалнята.

Още колониален чар. Лекетата по матрака на пода бяха покрити с книги за сексуалните техники, а стените бяха облепени целите със снимки на жени, които явно не бяха облечени с нищо друго, освен тънък слой плажно масло. Един поглед да хвърли в тази стая и всеки сексолог би се гътнал.

Сержанта не се поколеба. Той взе лампата от нощното шкафче и откърти дъното ѝ. Неговата четвъртина от картата бе навита внимателно вътре. Той ми я подаде безмълвно.

— Хвърли ми я — подканих го аз. Сержанта ми пусна една тъничка усмивка.

— Ти си едно предпазливо дребно копеленце, а?

— Открих, че си струва. Дай я, Серж.

Той ми я подхвърли.

— Откъдето дошло, там отишло — каза той.

— Ще си изпълня обещанието — казах аз. — Считай, че си изкарал късмет. Хайде, в другата стая.

В очите му просветнаха студени пламъчета.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще се погрижа да не мърдаш много, поне известно време. Давай!

Отидохме в дневната, в стройна колона от двама. Сержанта застана под голата електрическа крушка, с гръб към мен, леко вдигнал рамене, в очакване куршумът да пробие главата му всеки миг. Тъкмо вдигах пистолета да стрелям, когато светлината угасна.

Изведнъж бунгалото стана тъмно като в рог.

Хвърлих се вдясно, Серж вече летеше като хладен бриз. Чух как изтупка и събори някакви вестници, когато падна на земята, след скока си напред. После тишина. Пълна тишина.

Изчаках очите ми да свикнат с тъмнината, но когато свикнаха, пак нямаше полза. Мястото приличаше на гробница, в която се очертаваха хиляда неясни надгробни плочи. Сержанта ги знаеше всички.

Знаех какво представлява Серж, не беше труден за разгадаване. Бил зелена барета във Виетнам и никой не си даваше труд да го нарича с истинското му име, беше просто Сержанта — едър, страшен убиец.

Някъде в мрака той се приближаваше към мен. Сигурно познаваше стаята като дланта си, защото не се чуваше нито звук, не изскърца дъска, не се сурна крак. Но чувствах как се приближава към мен — отляво или пък отдясно, а може би с някакъв трик щеше да ме атакува фронтално. Дръжката на пистолета в ръката ми бе мокра от пот и трябваше с усилие на волята да се удържа да не стрелям напосоки. Давах си ясна сметка, че в джоба си имах три четвърти от баницата. Не си бях задал въпроса защо изгасна светлината. Поне до момента, в който през прозореца не нахлу лъча на мощен прожектор, който, блуждаейки случайно, освети Сержанта, замръзнал полусвит на два метра вляво от мен. Очите му зеленееха в яркия конус на светлината.

В дясната му ръка просветна бръснач и изведнъж си спомних как ръката му се беше вдигнала към ревера в гаража на Кинан.

Сержанта каза една единствена дума към лъча на прожектора:

— Джагър?

Не знаях кой го улучи пръв. Някакъв пистолет с голям калибър стреля зад лъча на прожектора, а аз натиснах спусъка на пистолета на Барни два пъти — просто рефлекс. Сержантът бе хвърлен назад към стената с такава сила, че едната му обувка излетя.

Стрелях веднъж към прозореца, но улучих само стъклото. Лежах на една страна в мрака и си дадох сметка, че не съм бил единственият,

който е чакал алчността на Кинан да се прояви. Джагър също е чакал. И въпреки че имах още дванадесет патрона в колата, в пистолета ми беше останал само един.

Не трябва да се занимаваш с Джагър, приятелче, беше казал Сержанта, *Джагър ще те глътне.*

Сега вече имах добра представа за стаята. Изправих се и се затичах полуприведен, прескачайки проснатите крака на Серж в ъгъла. Скочих във ваната и подадох само очите си над ръба ѝ. Нямаше никакъв звук, абсолютно никакъв Дъното на ваната беше грапаво и олющено. Зачаках.

Минаха около пет минути. На мен ми се сториха пет часа.

После светлината пак проблесна — този път в прозореца на спалнята. Опипа за кратко, после пак угасна.

Пак тишина. Дълга, мощна тишина. На мръсната повърхност на ваната видях всичко. Кинан — отчаяно усмихнат, Барни — със сиреците около дупката в корема му, на изток от пъпа. Сержанта — замръзнал в лъча на прожектора, стиснал бръснача съвсем професионално между палеца и показалеца си. Джагър — тъмна сянка, без лице. И аз. Петата четвъртина.

Изведнъж се чу глас точно пред вратата. Беше мек и обработен, почти женствен, но не ефешки. Звучеше страшно заплашително и убедително.

— Хей, красавецо.

Мълчах. Нямаше да ми улучи номера, ако не въртеше шайбата по-настойчиво.

Когато се чу отново, гласът този път долетя от прозореца.

— Ще те убия, красавецо. Дойдох да убия тях, но и ти ставаш.

Пауза, докато той се премести още веднъж. Когато се чу отново, този път гласът долетя от прозореца над главата ми, точно над ваната. Вътрешностите ми се надигнаха към гърлото. Ако сега включеше прожектора...

— Няма място за пето колело — каза Джагър. — Много съжалявам.

Почти не го чух как се премести. Този път беше до вратата.

— Нося си моята четвъртинка у себе си. Искаш ли да дойдеш да я вземеш?

Страшно ми се докашля, но успях да се сдържа.

— Ела да си я вземеш, красавецо — в гласа му имаше подигравка. — Цялата баница. Ела и я вземи.

Но за мен не беше наложително и предполагам, че той го знаеше. Държах нещата в свои ръце. Сега можех да намеря парите. Със своето единствено парче Джагър нямаше никакъв шанс.

Този път тишината наистина продължи безкрайно дълго — половин час, може би час, цяла вечност. Безкрайност на квадрат. Тялото ми започна да изтръпва. Навън вятърът свиреше толкова силно, че не се чуваше нищо друго, освен снега, който тупа по стените. Престанах да усещам върховете на пръстите си.

После, около един и половина, се чу един призрачен стържещ звук, сякаш, сякаш в тъмното пълзяха плъхове. Спрях да дишам. По някакъв начин Джагър бе успял да се промъкне в къщата. Беше направо в средата на стаята...

Тогава ми стана ясно. Rigor mortis, ускорена от студа. Вкочаняването изтръгваше последни звуци от мъртвия Серж. Поотпуснах се малко.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък и Джагър връхлетя вътре, като призрак, добре откроен върху плаща на снега, висок, отпуснат и дългурест. Прицелих се и куршумът проби дупка през главата му. И при краткото просветване от изстрела забелязах, че съм пробил плашило без лице, облечено в риза и панталони, захвърлени от някой от фермерите наоколо. Фалшивата глава падна от пръчката на метла, която представляваше шията ѝ. Тогава Джагър стреля в мен.

Държеше полуавтоматичен пистолет и вътрешността на ваната беше като голям перкустичен кух чинел. Разлетелият се порцелан, отскачаше от стената, удряше ме по лицето. Върху ми се посипаха трески и един-единствен горещ куршум.

След това той зареди пистолета, нямаше да ме остави. Щеше да ме застреля във ваната като риба в каца. Дори не мажех да си покажа главата.

Сержанта ме спаси. Джагър се препъна в големия му, мъртъв крак, залитна и надупчи с куршуми пода, вместо главата ми. Тогава се изправих на колене. Направих се на Роджър Клемънс. Хвърлих пистолета на Барни към главата му.

Пистолетът го удари, но не го спря. С мъка се прехвърлих през ваната и се хвърлих към него, Джагър пусна два тромави изстрела вляво от мен.

Неясният му силует отстъпи назад, опита се да запази равновесие, с една ръка държеше ухото, което бях ударил с пистолета. Улучи ме в китката, а вторият изстрел одраска шията ми. Тогава, колкото и невероятно да звучи, той пак се препъна в краката на Серж и падна по-гръб. Пистолетът му се насочи нагоре и той изстреля един куршум през тавана. Това беше последният му шанс. Изритах пистолета от ръката му, чувайки как се трошат кости със звука, с който пукат мокри съчки. Сритах го в слабините и той се преви на две. Пак го ритнах, този път в тила, и краката му изтропаха по пода. Тогава все едно, че беше мъртъв, но аз продължих да го ритам, ритам го, докато от него не остана нищо друго освен кървава каша, като мармалад от ягоди, нищо, по което да го идентифицират, нито зъби, нито нищо. Ритах го, докато престанах да мога да си движа краката и пръстите ми съвсем изтръпнаха.

Изведнъж усетих, че крещя, но нямаше кой да ме чуе, освен мъртъвците.

Избърсах си устата и се наведох над тялото на Джагър.

Както се оказа, той ме беше излъгал за неговата част от картата. Това не ме учуди много. Не, не исках това да кажа. Това никак не ме учуди.

Таратайката ми си беше на мястото, където я бях оставил, но сега се бе превърнала в прозрачна купчина сняг. Фолксвагенът на Серж бе една миля по-надолу. Надявах се парното ми да работи. Целият бях измръзнал. Отворих вратата и леко трепнах, докато седах вътре. Драскотината на шията ми се беше съсирила вече, но ръката ми страшно болеше.

Много пъти трябваше да въртя ключа, докато най-накрая моторът се запали. Парното работеше и единствената чистачка успя да разчисти повечето сняг от страната на шофьора. Джагър бе излъгал за своята четвъртина — нямаше я и в неговата ненабиваща се в очи (вероятно крадена хонда), с която той беше дошъл. Но адресът му беше в портфейла и ако наистина исках да имам неговата четвърт, струва ми се, имах много добри шансове да я намеря. Но не смятах, че ще трябва

— три парчета би трябвало да стигнат, особено когато на парчето на Сержанта имаше X.

Внимателно потеглих. Трябваше да внимавам много. Сержанта бе прав по отношение на едно нещо: Барни си беше глупак. Фактът, че някога ми е бил приятел, вече беше без значение. Беше си платил дълга.

Междувременно щеше да ми се наложи да бъда изключително внимателен.

---

[1] Герои на Стайнбек, „За мишките и хората“ — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.